

ÚVODNÍK

Úvodník aneb Šplouchy starýho negra 3.

■ *Vod starýho negra chcete v sobotu vo půlnoci úvodník? No to je teda nevoucta ke stáří. Ale dobře, potěšily ste mě, milé děti. Sem si šim, že letos ste nikoho vyloženě ani třeba nechca nevodzívly. Každá kapela si našla ty svoje a každou kapelu si našli ti její. A vo tom to je, ne? Že jako Otevřeno. Tož tak. Zítra varhany, folkové odpoledne v parku, kino a pak ... Uvidíme, jak říkal ten Bystrozrakej, co koukal za devatero hor a nešim si, kam šlape. Bavte se dobře*

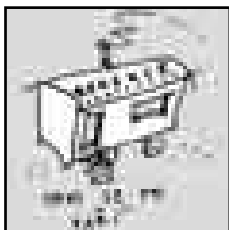
Váš
Váš strejček Tom

Obsah

úvodník Strejčka Toma	str. 51
Rozhovor - Jan Spálený	str. 52
Recenze	str. 53
Kolmo	str. 53
Ruda se chce rozumně vypařit	str. 54
Vnitřnosti rybičk	str. 56
Vnitřnosti Lajky	str. 56
V knihovně ví, jak umlátit muzikanta	str. 56
15 let pořadatelů na hradě hromadě	str. 57
Na začátku byla buňka nebo voko!	str. 57
Než drátem do oka je lepší drátem do Bludníku	str. 58
Dlhé diely napísali vám všetkým	str. 58
Pepik napsal Pepikovi	str. 58
Vztah k myši se změní, když za ni dáte maš	str. 58

■ *Jestli se vám zdá, že vám chybí předchozích 50 stran, tak se vám to nezdá. Pořídte si nulté, pulté, první a druhé číslo a máte takovou pěknou kroniku celého patnáctého ročníku festivalu Otevřeno Jimramov 2004. Celá redakce vám tímto přeje příjemný zbytek čekání na další ročník a ještě v tomto čísle si jistě pěkně počtete. Bylo nám ctí a národním svátkem pro vás tyto noviny chystat a zase někdy se těšíme načtenou...*

Tady jsme imitovali práci

A takto jsme u toho vypadali

ČÍSLO - 3 - neděle - 29. 8. 2004

Nepřijel bych sem ...

... kdybych věděl, že budu hrát ještě 60 let

■ *Pane Spálený, jak to chodí? Vy jste se před nedávnem účastnil projektu zhudebnění textů Michala Horáčka "Tak to chodí" za účasti zajímavých osobností, můžete o tom něco říct?*

Měl bych být loajální, protože jsem přijal honorář. Tak bych vám řekl, je to určitě docela slušný, ale já s tím nechci mít nic společného, jestli vám to stačí takhle. Je to docela slušná konfekce.

■ *Zaujala mě jedna z věcí, kterou jste říkal na koncertě před několika lety v Brně, když jste hráli Tonda B a hned nato Tonda B II. Prohlásil jste, že první píseň je dobrá, protože vznikla v dobré době, zatímco ta druhá je zlá.*

Takhle jsem to asi neformuloval. Ta doba byla laskavější z hlediska hudebního stylu, protože ta první píseň je klasický bluesátko (i formálně), zatímco to druhý blues už je stylizovaný, a je to vlastně funky, už to není a good time music jako ta 60. léta - to není hodnocení doby, ale hudebního stylu. V muzice 60. let není agrese, a proto je to laskavý. I nejtvrďší bigbeat 60. let je vlastně laskavá hudba. Agresi - v tom dobrém i špatném - přineslo funky, v kterém vznikají prvky, které jsou neohraničené. Funky klade na hráče daleko větší nároky, musí to být přesný jako hodinky; věci do sebe musejí zapadat jako ozubený kolečka. Kdežto hudbu v 60. letech mohl hrát každý.

Nemluvě o těch textech. Oba jsou epické, první je můj starý osobní příběh, kdy jsem se rozhodl vyhubit starý jabloně na své zahradě, protože začaly vypadat jako já a byly taky tak starý, a místo nich tam zasadit jiné, aby po mně moje děti měly zdravý jabloně. A chtěl jsem tam dát zvukový jabloně, což je jabloň pozdní, nemoučný jabko, který vydrží ve sklepe až do Vánoc, což je přesně to, co rodina potřebuje, když dojdou vitaminy. Tak jsem sehnal v Jablonci nebo v Liberci jeden kmínek a ten jsem zasadil, a traktorista, který vytahoval starý jabloně, mně tu novou rozjezdil. A já, protože jsem umanutej, jsem ty třísky posbíral, očísloval, z tý koleje zablácený jsem to posbíral do truhlářské zástěry, vysázel třísky na ponk, slepil jsem to epoxidem a ovázal včelařskou páskou, aby to mělo formu toho kmínku. Když to vytvrdlo za 24 hodin, strčil jsem to zpátky do hlíny a za 2 roky se v tom objevil život. Udělal se tam zelený lístek. Čili ten příběh je velmi pozitivní, že když člověk něco hodně chce a taky pro to něco udělá, tak že se to může stát, že se něco ožíví. Tak proto je to laskavá pozitivní píseň, kdežto ta druhá jenom vypráví surovej brutální příběh, kterej nemá pointu. Jediná pointa je, že ten kontakt s tím odcházejícím člověkem, pokud fungoval předtím, bude fungovat i potom. To je pozitivní zpráva, která je v tom konci.

■ *A co modelářství, stavíte ještě A-dvojky?*

Stavím pořád. Tento týden jsem poprvé od ledna nebyl na soutěži. Byl bych tam a jel bych pak sem. Ale teď ležím v posteli, takže jsem nikam nejel. Ono to je úžasně ozdravná záležitost, integrované štěstí. To je zvláštní společnost, kterou mám rád, ten peloton modelářské, protože o sobě navzájem nic nevíme. Nevíme, kdo je prezident a kdo je policajt a kdo je co. Potkáváme se v tom terénu, jak někdo někam utíká, pak když někdo vyhraje a stojí na tý bedně, tak víš, že je to Pepík nebo Franta, ale nevíš, jestli je to sochař nebo... Já jsem zjistil po letech, že můj nejlepší kamarád z litání je houslař z Úval.

■ *A on o vás věděl, že jste muzikant?*

Nevěděl, proč by to měl vědět? Když mě někdo vidí v zablácených kalhotách ... Tenhle svět mi hodně pomáhá, i když teď už na něj fyzicky vlastně nemám.

■ *To musí být hodně pěkný, když tam jste anonymní, a tady zas přijdete mezi lidi, kde každé ví, kdo jste. Je to pěkný pocit?*

Je to pěkný pocit. Být anonymní a být hodnocen podle exaktního výkonu, a ne podle toho, jak se jmenujete.

■ *Vím, že jste jezdil rád na motorce a kouřil dýmky. Obě tyto radosti vás už ze zdravotních důvodů těšit nemůžou, čím jste to nahradil?*

Asi jsem je nenahradil dalšími disciplinami, spíš jsem se víc položil do těch, které jsem měl. Tím, že jsem přišel o tabák, to bylo velmi citelný, jsem přišel i o ty dýmky - o ty artefakty. Teda já jsem o ně nepřišel, já jsem je zabalil, abych je neviděl. Prostě jsem si musel říct, co je důležitý: chci hrát, chci litat s

A-dvojkama, chci povídat s holkama. Tak musím přestat kouřit, anebo naopak se položit do toho kouření. A s tím motocyklem, to má i jiný důvody, totiž když vím, že mi je výrazně přes 60 let, ty fyzický reakce budou pomalejší. A abych jezdil na motorce „při zdi“, to by mě nebavilo. Tak buď pořádně, nebo vůbec. Tak se to zužuje a zůstávají věci, které mají opravdu smysl. Takových věcí je hrozně málo, je to pár lidí, který máte rád. Mám rád rádio, muziku, když ji hraju s takovými lidmi jako je Gera. To je člověk, který mě i po dlouholetém hraní rozbřečí, kdy si zamane, a to nemyslím tím, že mi dá pěstit. No a pak mám ty volný větroně, a to stačí pro život.

A samozřejmě je v tom rodina. Už se mi asi nikdy nepodaří vytvořit velkou rodinu tak, jak jsem si představoval jako začínající hlava rodiny před mnoha lety. Nejen, že bych měl 20 dětí, ale do šířky, tak jak to uměl třeba můj děda, který udělal z rodiny tvrz, která fungovala. To jsem nedokázal, a i ta má úzká rodina - mám už 40 let jednu manželku a mám dva syny - i to už je rozvolněný. Ale funguje to a je to pro mě důležitý a pro ně asi taky.

Nakonec zbudou takovýhle věci. Nějaká kumulovaná kráska, pár vztahů a vše ostatní je balast.

■ *To úplně nesouvisí s věkem, vždycky je třeba vybrat to podstatné.*

Ano, ale když vcházíte do užšího tunelu, tak musíte volit, to jste sám řekl. Když máte pocit, že je před váma přinejlepším 10 let, tak to už volíte. Proto jsem dneska vylez z postele s horečkou, protože to může být naposled. Kdybych věděl, že budu hrát ještě 60 let, tak bych sem nepřišel.

Sašina a Vítek

Recenze

Budoár staré dámy

Nemůžu se ubránit pocitu, že jim to už nehraje tak, jako když „tenkrát“ vyhráli Malou Alternativu 2001. Ale jak to může působit na člověka, co je viděl dnes poprvé? Jsou půvabní, i když chvílemi trochu nepřesvědčiví, ale to je vzhledem k jejich věku pochopitelné. Jejich devizou jsou opravdu pěkně provedené zpěvy. U některých písní jsem měl ale pocit, že se slečna houslička stydí za některé ne úplně povedené části textů, ale možná se mi to jenom zdálo. Každopádně mě opravdu zajímá, jak se tato kapela bude vyvíjet dále, když už to nevypadá na raketový vzestup, ale na pomalou cestu někam.

Jakub Noha band

Doznávám, že jsem dnes viděl tento soubor pořádně poprvé a možná se ani necítím na nějaké velké psaní. Snad jen radost z poznání, že i rocková muzika má co říci, když je se srdcem na dlaní. Potom člověk přijímá a zajímá ho i líčení toho „bohémského“, co už jindy pouští jako bezcílné jedním uchem tam a druhým ven.

Neúspěšný atlet

„Prostě taková obyčejná kapela“ by se dalo jednoduše napsat. Zůstali trochu ve stínu energičtější a textově přímější Veselé zubaté, ale věřím, že v domácí prostředí mohou mít docela sílu. Tedy Neúspěšný atlet působí nevyzrále, nejisté, ale sympaticky. Texty trochu mladistvě naivní dávaly tušit, že ani samotní autoři úplně neví, co by chtěli sdělovat. Nejvíce mě asi jako harmonikáře štvalo, že akordeon využívají pouze jako klávesy, nikoli v jeho krásné plné síle.

Země nikoho

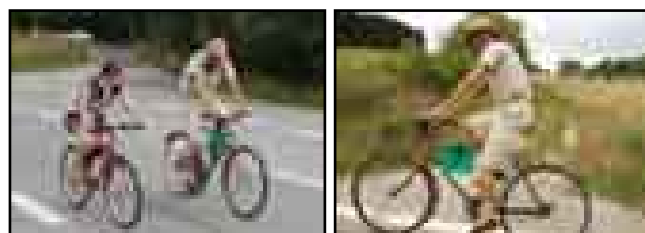
Tento film mi opravdu zpřijemnil sobotní dopoledne, i když téma válečného konfliktu není samozřejmě nic zábavného. Příjemnost spatřuji v tom, že jsem si měl z kina „co odnést“. Tím hlavním bylo podkrytí absurdity nejen samotného válečného konfliktu, ale i role vojenských mírových misí a médií, balancujících mezi zajišťováním zpravodajství a honbou za senzací. Je o čem přemýšlet, ale přitom se film nijak nevnučuje. Prostě se snaží, na vcelku dobře zvoleném příkladě, ukázat co nejvíce z možných podtextů fungování velkých organizačních celků a jejich ovlivňování se navzájem. Film byl přínosný nejen pro tyto informace, ale i pro jeho lidské poselství. Znovu jsem si uvědomil, jak je zlo na světě zbytečné.

One Brain

Nebylo to moje kafe, ale bylo dobré. Hutná jazzová rytmika, plný zvuk kláves a jasně koncipované skladby. Příjemné byly i texty v češtině a přirozeně nestydlivý projev zpěvačky s pevně posazeným hlasem, která si i bez zábran od srdce zařvala. Taky hezky působila jejich nenucená radost z hraní. Jenom mi není jasný název kapely a proč je v angličtině.

Vítek

Kolmo

Zatím co si všeobecně obecnost festivalové užívalo programu, dva odhodlanci Jan Jež a Dan Šim Ek usedli na bicykly z let 1932 a 1938 a vydali se do boje s machry v elastických obtaženinách na trapně moderních kolech. A protože pánové mají vkus, do závodu „Časovka do Věcovských vrchů o pohár Mikroregionu Novoměstsko vyjeli také patřičně oděni. Na deseti kilometrové trati z Jimramova do Věcova překonali smrtelné převýšení 300 metrů. Ulomili při tom jednu kliku i s tallírem historického kola a dokázali vyhrát! Patnácté místo.

Chtěl bych se rozumně vypařit, ale nevím jak

Rudolf Brančovský. Tak to je člověk, kterého jsem letos v Jimramově velmi rád uviděl a uslyšel, nemích jeho kapelu Veselá Zubatá. Ruda je asi víc známý právě jako muzikant, především je ale výtečný výtvarník. Být jen zevrubný úvodník o této osobě by byl velmi bytelný, a tak to nebudeme dlouho obcházet, tu je naše povídání.

■ Ty máš novou kytaru, vid?

Mám, no. Tak asi rok.

■ A taky foťák, vid?

Mám taky.

■ Takže se máš líp.

(smích) To není tak jednoduchý. Kupil jsem si kytaru a foťák. Ale to ještě neznamená, že se mám líp.

■ Samozřejmě to není značka spokojenosti. Ptám se proto, že jsi mi před časem říkal, že Ti po odchodu z Brna do Prahy není úplně akorát. Tak nějak jsem pochopil, že to platí, jak po nehmotné, i hmotné stránce.

Prodal jsem pár obrazů a mohl si koupit foťák, ale že bych věděl, co bude po prázdninách, to teda nevím. Ale kytaru jsem si koupil z „kapelových“ peněz, s dovolením kapely. A nebyla tak drahá J (smajlík)

■ Ptám se na to také proto, že jsi říkal, že už jsi do písniček napsal všechno, co jsi chtěl, a že už moc nemáš, o čem psát. Ale koncert byl moc povedený a mám pocit, že Tě to hodně bavilo. Vrátila se chuť do hraní, je zase o čem psát. Je Ti líp i v tomto?

Asi jsem se na to začal dívat trochu z jiný strany. Možná jsem se naučil popisovat věci jinak, popisovat, mluvit i o těch nedostatcích, propastech víc. Spíš to bylo tak, že už jsem neměl co říct k té odžitě etapě života. Pro mě je fakt důležitý, aby to nebyly jen písničky, ale aby to bylo nějakým způsobem aktuální u mě. To asi i lidi cítí, a proto to tak funguje.

■ Takže si také procházíš životem nahoru dolu.

Určitě, jako každé jiné. A možná ještě o to víc, když se bavíme i o těch penězích, že se snažím žít nějakým slušným způsobem, aby to mělo úroveň. Není to jednoduchý, moc lidí mě nezná. Nerad bych někoho přiváděl do nějakých milných vod. Já jsem velmi jednoduchý člověk, bydlím ve svém ateliéru a v současnosti době nic nepotřebuju. A to že mám foťák a kytaru je pro mě velká věc, ale myslím si, že se teď někteří lidé můžou smát.

■ Jak jsi přišel na název kapely? Moderátor festivalu Martin Balcar si to mimo jiné vložil jako heslo kampaně na podporu legalizace eutanazie.

To je už docela stará věc. Přišlo mi to docela zajímavý. V tom věku mě pochopitelně zajímal konec života. Rozlišoval jsem si smrt na Veselou Zubatou a Smrtáka Tvrďáka. Smrták Tvrďák je zlejší starší brácha Veselé Zubaté. Veselá Zubatá je smrt v pokoji. Smrták Tvrďák je ta křečovitá smrt, třeba na silnici, nebo při honbě za něčím, co za to nestojí.

■ „Cítíš se být“ je prapodivný obrat, ale teď by se mi hodil. Tak tedy cítíš se být jak muzikant nebo výtvarník?

Kdysi jsem to řešil, ale teď už to neřeším. A vůbec mi to nepomáhá, nevím, kdo jsem a co jsem. Je pro mě stále cennej každé koncert a chvíle, kdy můžu hrát a zpívat, ale i možnost malovat a ukázat to lidem. Ze začátku mi to pomohlo říct si teď budu ten umělec, ale teď je to fakt hodně náročný.

■ Nevadí si výtvarno a muzika? Nechybí Ti invence, čas a energie vložena do jednoho při práci na tom druhém?

Protože je malování pro mě profese, tak to s sebou přináší takovej ten hlavní proud toho zaměření a starostí, stresů. Je to jistým způsobem podnikání. Je to trapný slovo, ale když lidi znají nebo vidí moje věci, tak pochopí, že to není úplně hlavní proud, není to prostě Vysočina... Hudbu beru jako oddělenou záležitost, dá se možná říct, že nahlas se snažím vyslovit to, co se na to plátno dostává přes filtr, kterej jsem si nastavil sám proto, aby vznikala práce, která jde od někudy někam, má delší vývoj. Kdežto ta muzika, to je taková ta okamžitá reflexe. Je v jiný rovině. Ty roviny jsou natolik odlišný, že ani nejdou spojit.

■ Ty jsi původem Brňák, ale střídavě žiješ v Praze. Co Ti říká známá, a podle mě tak trochu uměle nafukovaná, nevráživost obyvatel těchto měst? Dá se opravdu porovnat atmosféra, nálady, povahy těch měst?

To se rozhodně dá. A docela často nad tím přemýšlím. Vždycky když odjedu z Prahy, tak ze mě spadne takovej nános něčeho, neumím to popsat. Ale tohle říkají i Pražáci. Asi je to tím, že je asi nejméně velkoměsto na světě, a přesto je to velkoměsto. Já tam, kde bydlím, jsem obklopen rušnými uzly, křižovatkami a ten klid se tam hledá jinak, prostor se tam využívá jinak, jinak se platí. Souvisí to třeba i s tím, jak Tě obsluhují prodavačky v obchodě. Třeba!

V Praze je hodně lidí, který sem přijeli dělat kariéru, mezi tím tam jsou jiný lidi, kteří dělají takovou tu mravenčí práci. Jsou to umělci, se kterými se rád stýkám, ale nejsou to hvězdy muzikálu :-)

■ Docela často pobýváš i tady na Vysočině. Nechci teď, od Tebe

slýšet, že se Ti tu líbí lesy a kopce, i když dost možná ano. Jaká je Tvoje vazba k tomuto kraji?

Především přes rodinu i přes ty festivaly, protože se tu dobře znám s lidmi, kteří je tu pořádají, a cítím se tady dobře. Opravdu si myslím, že tady je to nějakým způsobem jakoby oddělený, schovaný, pěkný, zároveň čistý. Vznikají tady opravdu hezký věci, na který je tady prostor. Ve chvíli, kdy jsou tady lidi, kteří tu invenci a mají to nadšení, tak můžou vznikat takový věci, kde se lidi můžou cítit dobře. Myslím tím festivaly Otevřeno v Jimramově, v Křídlech. A ještě sem jízdit na chalupu.

■ Skutečně se tu dá najít ten klid, který tu lidé z měst hledají?

Samozřejmě my lidé z města nevidíme do těch užších souvislostí, třeba konkrétně tady v Jimramově. Nevíme, jak se tu lidi mají nebo nemají rádi. Ale ta příroda, ty starý zdi, já nevím, dveře, opuštěný dvory, vrata, vrata bez reklam. To je ten klid. Jestli bych si tu rozuměl s lidmi nevím, s některými určitě.

■ Zas trochu k muzice. V minulosti se sestava Veselé Zubaté hodně měnila. Teď je sestava ustálená. Bude se něco dít?

Asi bysme chtěli natočit novou desku. Neměla by to být úplně obyčejná deska. Mám nápad, kterej, si myslím, tu ještě nikdo neudělal.

■ Je mi jasné, že mi ho neprozradíš. Naznačíš? Zvuk vašich předchozích nahrávek byl hodně odlišný. Bude ta změna třeba ve zvuku?

Zvuk bude hodně jinej. Dostali jsme se do hodně úzkého vztahu s jedním pražským nahrávacím studiem a taky máme lepší nástroje, lepší muzikanty. Nechci ale na úkor kvality nahrávky nějak ubrat na energii nebo na textech, který možná i někteří lidi na téhle scéně chtějí slyšet. Takže proto ta deska bude vznikat, ale především kvůli tomu nápadu, kterej ale samozřejmě neřeknu.

■ Přemýšlel jsi někdy nad tím, kam by měla Veselá Zubatá do budoucna směřovat, nebo ji necháš žít vlastním životem?

Chtěl bych vyřešit takový ty praktický věci kolem kapely. Když je toho hraní hodně, jedeš dlouho, zahraješ, vyřídíš cestáky, peníze, pak unavený jedeš domů, tak toho je hodně, je to náročný. Tak třeba tohle. Nebo bych třeba chtěl mít auto, řidiče, kterej nás odveze. Ale vlastně ani nevím, jestli jsme schopný takový skoro profesionálního přístupu. Každé z nás je hodně zainteresovaný jinde. Ale zas nás to tak „buduje“, pokaždé, když někde hrajeme, tak je to velká věc, rádi se vidíme. Když si uvědomím, že bysme měli hrát dvě tři stejný vystoupení týdně, pořád ty podobný monology, to by asi bylo náročný. Pro mě je důležitý být v tom svobodnej, nechat se tím hraním inspirovat. Když člověk něco moc opakuje, tak už to nemá tu šťávu. Nejlepší je ten zrod, koukání na to, co vzniká, co to vlastně děláš.

■ Stál bys o to získávat hudební ceny, mít hodně prodaných desek, silného vydavatele, rozhovory ve velkých novinách. Jsou to věci, které Tě lákají?

Asi ne. Jsou dvě vydavatelství, o který bych stál, aby nám desku vydaly. Tam tu novou desku zaneseme. Doposud si všechno vydáváme, prodáváme, vozíme a nevozíme na koncerty sami a je to hodně náročný a klidně bysme to rádi nějaký firmě předali. Byl bych rád, kdybych lidi nějak oslovoval, kdybych je inspiroval k přemýšlení. Rozhovory pro velké noviny bych asi klidně bral, ale jde o to, aby to nebyl pohled do prázdné lahve (smích).

■ Tady se Tě na to, kam si dávaš v lednici jogurt a co vyhazuješ, ptát nebudeme :-)

No, zrovna ledničku už dva roky nemám, ani televizi. Já nevím, co ještě nemám. Auto. Asi tu kytaru a foťák mám (smích).

Ale co jsou moje ambice, tak to je vypařit se z tohoto světa a pak ho s čistou hlavou navštěvovat s čistou hlavou. Proto jsem teď vlastně v tý Praze. Ale jak se to dělá, to nevím.

Tulda

Aféra Kvasar 3

... pokračování z minulého čísla

Ondrová se chce vzdát své funkce!

Chtěli jsme se zeptat Kateřiny Ondrové, jak celou věc vidí jako vedoucí Irského stanu, a netušili jsme, jak závažné informace získáme ...

RN: „Jak se cítíte po odhalení aféry Kvasar, paní Ondrová?“

KO: „Je to neštěstí. A já mu tak věřila.“

RN: „Jak často se na vás usmíval?“

KO: „Kdykoliv jsem se na něj podívala.“

RN: „Budou vám jeho úsměvy chybět?“

KO: „Ani nevíte jak. Dokonce přemýšlím o tom, že se vzdám své funkce vedoucí Irského stanu.“

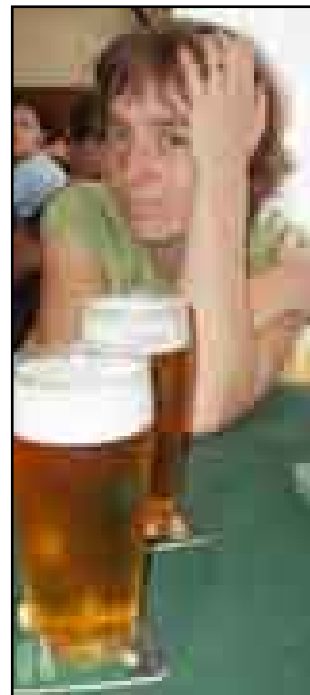
RN: „A už máte vytipovaného následovníka, nebo vše necháte na svých nadřízených?“

KO: „Mám vytipovaného následovníka. Ale jmenovat nebudu.“

RN: „Takže už jste rozhodnutá.“

KO: „K tomu se nebudu vyjadřovat.“

Co dodat? Ať Kvasary září, Irský stan má otevřeno a všichni se usmívají ...

Čtení na pokračování - VNITŘNOSTI

Petr Hugo Šlák

Rybíčky

Vlastně nevím, co se doopravdy stalo. Hodně nad tím přemýšlím, ale možná, že to všechno bylo docela jinak, než jak si to představuju. Těžko říct.

V čajovně U Božích mlýnů stálo v rohu místnosti na starým rádiu akvárium a v něm plavaly dvě rybičky, myslím že paví očka. Kdykoliv jsem tam přišel, byly tam. Nikdy jich tam nebylo víc nebo míň, nepožiraly se, ani nemohly. Často jsem se na ně díval a přemýšlel o tom, jaký to asi je, trávit celý svůj život ve skleněném akváriu. Vezměte si jen tohle: o čem si tam spolu mohly celou tu dobu povídat? Vyprávěly si snad o svých dětství? Nebo o svých plánech do budoucna? Jak široké je okruh konverzačních témat akvariálních rybiček?

Jeden můj kamarád byl půl roku v Austrálii, Neil Armstrong byl na Měsíci, já jezdím každé rok do Jeseníků, ale ty rybičky ne. Nikdy si nevezly dovolenou a z celého širého krásného světa a okolního vesmíru znaly jen čajovnu U Božích mlýnů.

Když jsem tam včera znovu zašel, zjistil jsem, že už tam nejsou. Zmizely i s akváriem. Možná, že to bylo docela jinak, ale rád si představuju, že si jednoho dne prostě řekly, že už toho mají dost, sbalily si svých pět švestek a vyrazily do světa. Možná se jely podívat do Paříže na Eiffelovku, možná jely k moři, možná se vydaly prozkoumat otisk podrážky Neila Armstronga na povrchu Měsíce. Těžko říct.

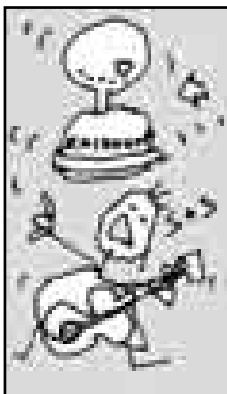
Lajka

Včera jsem se dozvěděl, že Lajka se nikdy ze své dobrodružné výpravy do vesmíru nevrátila. Až do včerejška jsem si myslel, že jí sovětské vědci v bílých pláštích po přistání v Bajkonuru v pořádku vyndali z rakety, dali jí miskou plnou toho nejlepšího jídla a až do večera jí drbali za ušima. Myslel jsem si, že určitě dostala nějaký vyznamenání a leningradští pionýři s ní pak v létě chodili na dlouhý procházky podél řeky, nebo do lesoparku, prohánět se mezi mladými brázdami. Představoval jsem si, že se na ní jezdily dívat delegace z celého světa, ona se dožila vysokého věku a nakonec zemřela klidnou smrtí ve spánku, v nějaký hodně přepychový boudě, kde jí na stěnách visely všechny ty medaile a vystřižené články z novin a časopisů.

Ale ne. Nikdy se nevrátila! Vim, že tehdejší technika neumožňovala tak složitou operaci, jakou určitě je stažení jednoho psa z oběžné dráhy zpátky na Zem, ale od chvíle, kdy jsem se to dozvěděl, musím přemýšlet nad smutným lajčíným osudem. Co si asi myslí fena, sedící v raketě vystřelený několika tisícikilometrovou rychlostí kolmo vzhůru? Jaký myšlenky se jí honily hlavou, když se z okýnka rakety dívala na modrou planetu pod sebou a hádala, kde tam asi tak leží její miska s jídlem a co v ní asi je? A jak jí bylo, když si poprvé uvědomila, že už se tam nikdy nevrátí (protože jsem přesvědčen o tom, že jí to předtím neřekli)? Určitě si vzpomněla na všechny lidi, psy a kočky, který zůstali dole a s kterými se ani nerozloučila. Představuju si tu hrůzu v lajčíných očích, když se před její rakety natočila směrem k několik světelných let vzdálený galaxii a Země za okýnkem byla čím dál tím menší....

Lajko!

Jak umlácit muzikanta

Nijak se nevyžívám ve spílání mocným. Ale jsou věci, který člověku pohnou osrdím. Nedávno kamarádovi hudebníkovi dorazil do mailové schránky dopis. Poměrně krátké psaní ale, dokázalo způsobit hned několiké rozlíčení.

Jistá krajská knihovna (ale myslím, že se o to budou dřív nebo později pokoušet všechny) rozesílá všem muzikantům, které v kraji nějak najde, dopis s prapodivným textem. V něm si adresáta dovoluje upozornit, že podle jistého ...paragrafu je povinnen bezplatně a na svůj náklad odevzdat z každého vydání neperiodické publikace do 30 dnů ode dne vydání jeden regionální povinný výtisk místně příslušné krajské knihovně podle sídla vydavatele... dále nemá smysl nesrozumitelnou úřednicinu opisovat.

Pokud tomu textu moc nebo dokonce vůbec nerozumíte, nemusíte se stydět. I nadprůměrně inteligentní příjemce z takové dopisu vůbec nemůže tušit, co po něm knihovna vlastně chce. Jak jsem si nechal vysvětlit po telefonu, knihovna jen chtěla upozornit, že pokud někdo třeba natočí cédéčko, musí ho v krajské knihovně na vlastní náklady odevzdat. Dotčená úřednice se později bránila, že ona dopis jen zpracovává a že postupuje podle instrukcí. Určitě by jí ale nikdo hlavu neutrhil, kdyby ještě dva řádky vysvětlivek připsala.

V dopise nezapomněli připojit ještě další odstaveček, který hrozí strašlivým vztýčeným prstem, že kdo přepis poruší, ten může být vláčen kamenitým polem zákonů.

Smysl samotného zákona mapovat a archivovat podobné věci je jasný a šlechetný. Proč se ale úředníci nemohou alespoň na chvíli trochu ponížit a promluvit k obyčejnému člověku jednoduše a česky, mi nedochází. Jistě, že můžete mít pocit, že jsem ten dopis nepochopil jenom já a teď se tedy tak trochu mimo rozčiluji nad vlastní hloupostí. Upozornil mě na něj ale člověk, který vystudoval češtinu...

tulda

Otevřeno

Rádi bychom vzpomněli a poděkovali těm, kdo se na festivalu pořadatelsky a jinak podíleli v uplynulých patnácti letech. Seznam je samozřejmě velmi neúplný, protože seznamy máme až z posledních let a paměť je - no, znáte to.

Zvláště z prvních ročníků, kdy přípravu a průběh festivalu zajišťovali účastníci brigád na Zbytově, budou chybět desítky až stovky jmen. Pokud jsme si na vás nevzpomněli, nemějte nám to za zlé, nebyl to zlý úmysl, jen únava materiálu (stejně jako překlapy :-).

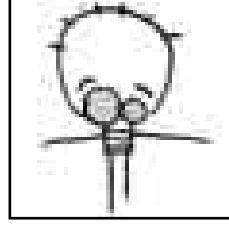
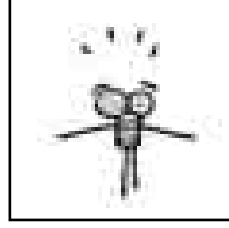
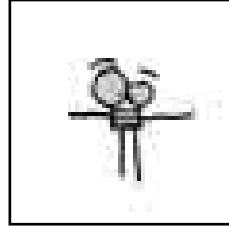
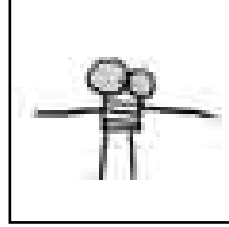
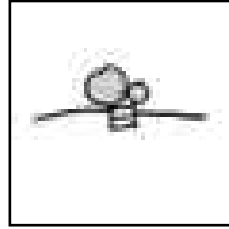
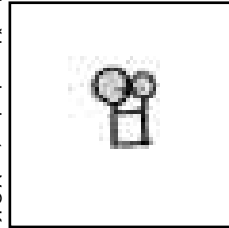
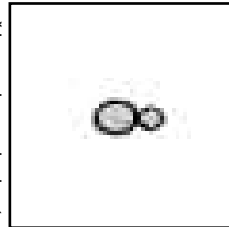
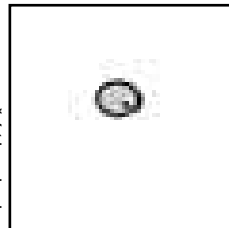
Poděkování patří také obci Jimramov a místnímu evangelickému sboru za spolupráci, pomoc a podporu.

Bajerová Marie, Bajerová Michaela, Balcar Martin, Bartošová Lenka, Blažek Tomáš, Bodnárová Petra, Brodský Petr, Brožová Olga, Bruna Jan, Buchtová Jaroslava, Bukáčková Hana, Burešová Pavlína, Burgetová Lenka, Cáhová Kateřina, Cempírek Jaroslav, Cempírková Helena, Cempírková Věra, Císařová Iva, Čech Martin, Čermák Jan, Čermáková Ivona, Čuhel Dan, Dědičová Lucie, Dospělá Dominika, Dostálová Barbora, Fialová Kateřina, Fišar Michael, Gabřík Michal, Gabřík Milan, Gall Martin, Gregor Karel, Gregorová Andrea, Gregorová Radana, Grundloch František, Hájek Štěpán, Hájková Eva, Heger Lubomír, Henzl Libor, Henzlová Lucie, Hladík Petr, Hlinka Radek, Horáková Blanka, Hromádka Filip, Hrstková Martina, Hrušková Jana, Humlík Petr, Iwachov Jiří, Jahoda Tomáš, Janeba Julius, Jež Jan, Jindrová Alena, Jirků Jan, Jirušová Daniela, John Richard, Jobbak Jan, Jun Filip, Jun Jakub, Jun Jan, Jun Tomáš, Jun Tomáš ml., Jun Zdeněk, Junová Helena, Junová Miriam, Junová Noemi, Junová Rut (Čáslav), Junová Rut (Prose u Skuteč), Junová Věra, Kadeřávek Miroslav, Kadeřávková Jana, Kalášek Pavel, Keler Filip, Keler Jakub, Keler Jan, Kelerová Marta, Kelerová Noemi, Kocych Pavel, Kocychová Svatava, Kostecký Petr, Košičárová Eva, Košičárová Klára, Koutný Daniel, Ková Martin, Kratochvíl Miloš, Krejsová Jitka, Křenková Jana, Kučera Robert, Kujal Jakub, Kučerová Rachel, Lavický Jan, Lavický Tomáš, Lidmila Ivan, Lukášová Tereza, Lustýk Petr, Machala Pavel, Machala Petr, Makovský Josef, Mašková Eva, Mika Robert, Mitana Pavel, Moštěk Vítek, Mrázková Helena, Mundilová Dáša, Musilová Romana, Navrátil Zdeněk, Nečasová Petra, Nektivka Josef, Němec Pavel, Němeček Jakub, Novák Karel, Novotná Jana, Novotná Renata, Novotný Filip, Odehnal Miloslav, Ondrová Kateřina, Ondejková Jana, Ondejková Lada, Ondejková Zdena, Oravcová Erika, Oravec Miroslav, Otfisal Michal, Pacelová Veronika, Palán Jiří, Pařízková Petra, Pavlíček Jiří, Pejchl Ladislav, Peňáz Václav, Peňázová Petra, Penčák Leoš, Pešková Martina, Pikousová Olga, Pilná Petra, Pleskáčková Petra, Plzák Michal, Pokorný Pavel, Pokorný Petr, Polášková Marcela, Polepilová Jitka, Pospíšilová Vladimíra, Pospíšilová Zdena, Poukarová Šárka, Procházková Lenka, Procházková Marta, Příbyl Martin, Příhoda Jiří, Ptáková Jana, Pytelka Radek, Rejchrt Miloš, Rusák Ondřej, Rusáková Eva, Rychtářová Renata, Salamonová Alice, Slonek Vlastimil, Slonek Zdeněk, Slonková Jiřina, Slonková Věra, Smejkal Radek, Smejkalová Irena, Smrková Jana, Snášelová Erika, Sobotka Jan, Soukup Standa, Straka Rudolf, Stránková Olga, Svibová Johana, Svoboda Zdeněk, Svobodová Alice, Synková Jolana, Šašinka Radim, Šilar Jan, Šilarová Radka, Šimáček Petr, Šimek Daniel, Šimek Michal, Šimková Hana, Škařupa Marek, Škařupová Vendulka, Škeříková Irena, Šorť Ivo, Šplichalová Lenka, Šťastná Michaela, Šťastný Martin, Štěchová Hana, Štohandlová Romana, Štorková Marie, Štursa Petr, Šulc Jakub, Šulc Michal, Šulc Milan, Šulcová Zuzana, Švanda Václav, Švahalová Lenka, Tecl Libor, Těplý Petr, Tomášková Jitka, Trojan Pavel, Tulis Radek, Tumová Martina, Urbanský René, Večeřa Martin, Večeřová Romana, Vepřek Karel, Vodičková Denisa, Vondrová Marcela, Zabloudil Miloš, Zachová Zdena, Zajíčková Hana, Závadský Jan, Zedníková Hana, Zemanová Jana, Zemanová Šárka, Zidek Josef, Zidek Vladislav, Žabková Petra, Žárová Štěpánka, Ženatý Kryštof, Ženatý Petr

KOMIKS

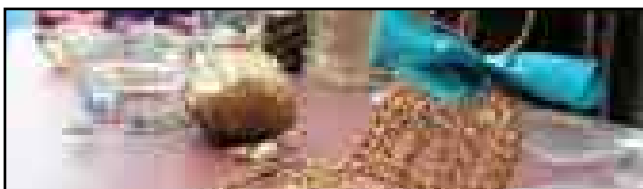
- kreslí a píše
- Dita Šimková - 2004

... na počátku byla buňka, ale nebyla to buňka, bylo to VOKO ...

TEOBTE O VMIKOV STOVKA

Drátkujte a malujte

- posílíte mír v Bludníku

V sobotu po poledním se v prostoru zhruba vymezeném čajovnou, Irským stanem a jídelnou na Bludnickém festivališti rozvinuly dílny „netradičních výtvarných technik. Vy, kdož nevíte, o co jde nebo jste tam nebyli, vězte, že se drátkovalo a že se také malovalo.

Nad stolečkem s různými sklenicemi, hrnečky, zvonečky, kamínky a velkou spoustou drátků se skláněly dvě pořadatelky a kolem pěti šesti výtvarno-milovných dospělých i dětí - účastníků dílny. Jejich drobounké prstíčky hbitě oplétaly zmíněné předměty tvárnými vázacími drátky tl. cca 0,5 mm a vytvářely tak roztomilé artefakty, které si pak jejich majitelé mohli odnést. Praktické určení těmto předmětům raději nepřisuzujeme (možná až na svícný), mohou ale dobře sloužit jako těžítka, nebo jen tak těšit oko, rozestavěné na parapetu okna v ranním protisvětle.

Jak řekla vedoucí dílen netradičních technik Maréta Šimková, děti s výtvarnou přípravou či nadáním zde pomáhají těm ostatním, u nichž se talent teprve klube. Dílna tak plní ještě funkci jakéhosi dětského koutku, který oceňují hlavně rodiče, které jejich děti přestanou na chvíli pronásledovat. To se ale týká zejména druhé části, určené opravdu spíše malým. Můžeme zde vidět děti s rukama až po paže umatlanýma od barev, protože k nanášení barev slouží přímo jejich ruce, příbor to králů.

K vidění byly také vzorové výrobky paní Šimkové. Nebyly sice na prodej, ale prý je bylo možno sménit. Zbytek dopoví doprovodné fotografie. Závěrem mohu jen říci, že předměty v průběhu této dílny vznikající nelze nazvat jinak než oku lahodící a roztomile hezoučké (i když to nezní moc chlapsky).

Šašina

Vzkazy

■ *Zdravíme všetkých fantastických poslucháčov nášho sobotného koncertu. Keďže platne, ktoré sme priviezli zo Slovenska sa rozchytali ako teplé rohlíky, odkaz všetkým, ktorým sa neušli: môžete si ich objednať v Čechách cez www.blackpointmusic.cz alebo na distribuce@blackpointmusic.cz. Ak nám chcete napísať, alebo si niečo prečítať, napr. texty, prípadne si pustiť nejaké ukážky z našej hudby, pozrite si www.slunkorecords.sk. Tam nájdete viac aj o ostatných projektoch nášho vydavateľstva. Krásne babie leto! Daniel a Šina*
(Dihé diely)

■ *Teda pane Fumas, na to že jste Pražák, tak ta výstava všechna čest.*

Pepik -

Rozdáno

■ *Pěkný kopeček cen jsme rozdali. Bylo to velké množství malých radostí mezi těmi, kteří vyhráli, a to nás těší. A teď je nutno poděkovat sponzorům, kteří ceny do soutěže dali. **DĚĚĚĚĚKUUUUUJEEEEEMĚĚĚĚ.***

- doporučujeme

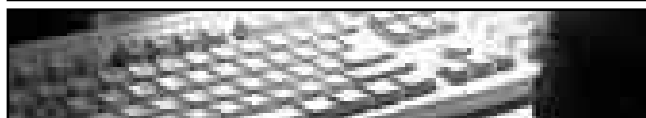
MyšMaš, sdružení pro alternativní kulturu a ekologii

pořádá:

festival MIŠ MAŠ PÁRTY (www.mismas.org);

vydává:

MyšMaš Gazetu, kulturní obštasník o všeličems

tiráž

redakce: radioaktivní šéfreaktor: Tulda (Radek Tulis), reproduktori: Kateřina Ondrová, Vít Moštěk, Radim Šašina, Tomáš Blažek, externí dodavatelé, úvodník: Tomáš Lavický (dramaturg festivalu), fotoparagraf: Martin Gall, Jan Jež, grafická úprava a zlom: a.t.e.l.i.e.r.- Pavel Kocych www.kocych.cz, produkce a výroba: Eva Hájková, Meloun, Petra Žabková, Lenka Bartošová, Kytka Kocych, Pavla Mlatcová, Kateřina Ondrová, náklad: 150 ks, uzávěrka: 29.8.2004 - 00:15, copyright: Klub Sluníčko - Unijazz